

10+

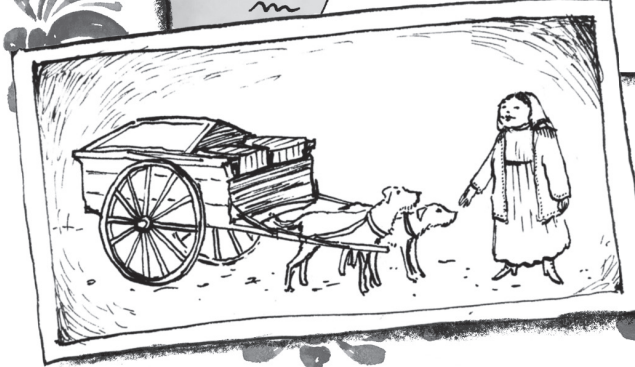
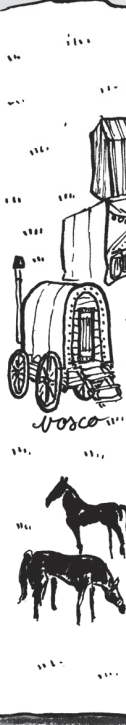
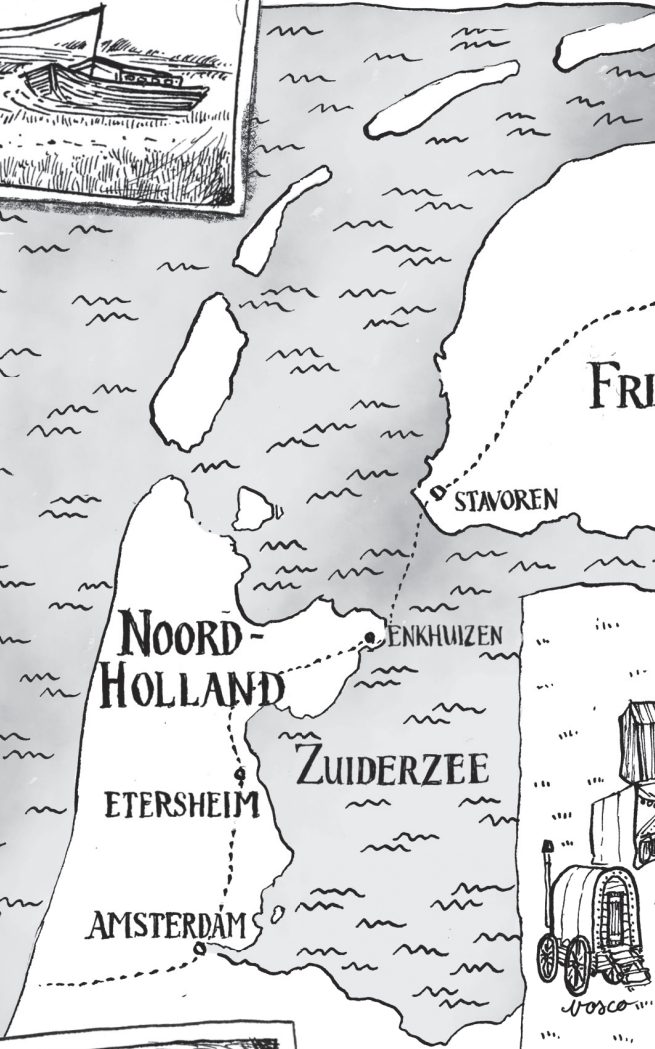
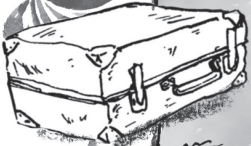
ONZE LANGE REIS

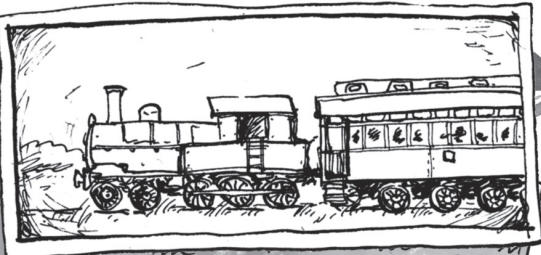

MET HET
HOOFD
IN DE
KOFFER

Mardene Rebel & Lucinda Vos

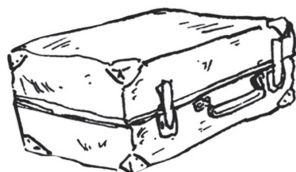
GROENINGEN-AMSTERDAM 1901
7

DE KERMIS

Proloog

Een koude herfstavond 25 oktober 1901

Bij elke stap beukt de harde zijkant tegen mijn scheenbeen, maar de koffer met het hoofd erin is niet mijn grootste probleem.

Wat zou ik er gisteren veel voor overgehad hebben om nooit meer onder één dak te hoeven slapen met Bonker. Nu we de kermis achter ons hebben gelaten en ik geen idee heb waar we naartoe moeten, lijkt zijn schuit opeens zo slecht nog niet.

We haasten ons langs het zwarte water. Een ijzige wind snijdt in mijn gezicht en mijn ogen beginnen te tranen. Kee klaagt dat haar voeten bevroren. Ik zet de koffer op de grond, trek één schoen uit en werp hem naar mijn drie jaar jongere zusje. Zonder de veters los te maken, duwt ze haar voet erin. Puf rilt, maar hij zwijgt, zoals altijd.

Met de zwaaiende koffer en op één schoen probeer ik een logisch ritme te vinden. Stap – zwaai, stap – zwaai. Toets, mijn kleine aapje, verhuist van mijn schouder naar de warme binnenzak van mijn jas. Achter me klinkt het schoen – voet, schoen – voet van Kee en een zacht klossen van Pufs klompen.

Ze rekenen op mij, die twee, want ik ben de oudste.

Kermis in Gieten, één dag eerder

Kermisbaas Bonker grijpt me bij mijn bovenarm, zijn korte dikke vingers knijpen harder dan nodig is.

‘Aan het werk jullie!’

‘Nu al?’ sputter ik. ‘We zijn er net!’

‘En kijk niet zo chagrijnig!’ gromt hij. ‘Mensen gaan voor hun plezier naar de kermis!’

‘Alsof hier wat te lachen valt.’

Bonker duwt een stapel aanplakbiljetten onder mijn neus en brengt zijn hoofd tot vlak bij het mijne. ‘Wegwezen!’

Zijn kale kop glimt en is nog nat van het scheren. In zijn bruine snor kleeft een restje pap. Toets begint vanaf mijn schouder te krijsen, maar ik blijf staan waar ik sta en kijk hem strak aan. Voordat Bonker zijn kijktent met

zogenaamde wondermensen had, was hij bokser. Ik fantaseer graag dat ik tegen hem boks en hem knock-out sla met één goedgeplaatste stoot.

‘Matje, kom nou!’ zeurt mijn zusje Kee.

Onrustig wiebelt ze van haar ene op haar andere voet en ze trekt aan mijn jurk. Maar Bonker laat mijn arm al los. Een keurige heer met wandelstok komt op ons af. De man neemt zijn hoed even af en stelt zich voor. Het blijkt de burgemeester te zijn. De stemming van de kermisbaas slaat meteen om en de woorden lopen als stroop uit zijn mond. Ik gris de aankondigingen uit zijn hand en maak me met Kee uit de voeten.

Het is pas negen uur in de ochtend, maar de nieuwsgierige dorpingen kunnen niet wachten tot de jaarlijkse kermis van Gieten vanavond begint. Ze kijken toe hoe onze kramen en tenten opgebouwd worden. Sommigen helpen een handje. Zigzaggend loop ik met mijn zusje tussen mensen, karren en goederenwagens door naar het kanaal. Daar ligt de schuit waarop wij wonen, samen met Bonker en zijn zoon Puf.

Ik geef Kee de stapel papier en spring op het dek. Beneden in de krappe kajuit ruikt het naar zweet en oude koffie. Onze keurig opgemaakte bedstee valt uit de

toon bij de rest van de smerige boot. Ik pak mijn lange, zwarte jas en mijn buikorgel van het bed. Voorzichtig, om het mooie instrument niet te beschadigen, klim ik terug op de wal. Wanneer ik richting het dorp wil lopen, houdt Kee me tegen.

‘Z’n jasje,’ zegt ze en ze wijst naar Toets.

‘Waarom vergeet jij ook nooit wat?’ mopper ik.

‘Tante Fien heeft er alweer nieuwe knopen aangezet.’

Kee trekt me mee naar de rand van het terrein waar de hondenkar van tante Fien staat. Twee trekhonden liggen ernaast uit te blazen. Tante Fien is geen familie, maar een oude vriendin van onze moeder. Als waarzegster Serafina reist ze in haar hondenkar met Bonkers kermis mee. Ik heb nooit gemerkt dat haar voorspellingen uitkomen, toch betalen kermisbezoekers haar graag een paar centen voor een blik in de glazen bol of om hun hand te laten lezen.

Tante Fien zit voorovergebogen op een krukje, haar grijze haar hangt los langs haar gerimpelde gezicht. Ze inspecteert een voor een de geborduurde bloemen op een glanzende sjaal. Die sjaal en een zwarte pruik zijn haar kostbaarste bezittingen, want het zijn onmisbare onderdelen van haar Serafina-kostuum.

‘Zo, engeltjes, gaan jullie op pad?’ vraagt ze.

Kee knikt in Toets’ richting. ‘Alleen zijn jasje nog.’

De knieën van tante Fien kraken wanneer ze opstaat van haar krukje. Ze rommelt wat in haar kar, pakt een mand en vist daar een klein, roodfluwelen jasje uit.

‘Zo’n blote aap, Matje, dat is toch geen gezicht!’ Ze geeft me een knipoog.

‘Hij heeft zijn eigen bontjas, hoor,’ protesteer ik.

Na een worsteling om Toets in het jasje te wurmen kunnen Kee en ik eindelijk op pad.

Als mijn zusje haar beste vriend Puf ziet, houdt ze de stapel aankondigingen omhoog. ‘Ga je mee?’ roept ze naar hem.

‘Moet dat?’ sis ik.

‘Je hebt net zelf gemerkt in wat voor bui Bonker is,’ fluistert ze.

Ik zucht. ‘Goed dan.’

Puf vouwt zijn handen en legt ze op zijn hart.

‘Hij zegt dank je wel,’ vertaalt mijn zusje, terwijl ze de helft van de stapel papier in zijn armen duwt.

De grote, donkere ogen van de jongen zeggen meer dan zijn mond. Puf praat niet. Als hij zijn mond opendoet, komt er alleen wat lucht tussen zijn lippen vandaan. Iedereen denkt dat hij dom is, maar misschien is hij de slimste van ons allemaal, want je mond houden is hier op de kermis meestal het beste wat je kunt doen. Ik zou willen dat ik dat beter kon.

Iedereen op de kermis kijkt raar op als er na een hagelbui opeens een grote, zwarte tent tussen de kramen wordt opgezet. De jonge poppenspeelster Matje is razend nieuwsgierig naar de Engelsprekende nieuwkomers. Zouden deze mensen haar iets kunnen vertellen over Amerika, het land van haar dromen?

Wat ze niet weet is dat de komst van de nieuwe kermisreizigers haar leven overhoop zal gooien. Na een vernietigende brand slaat Matje met haar zusje Kee, vriend Puf en aapje Toets op de vlucht. Ze slepen een koffer met wonderlijke spullen mee. Lukt het de kinderen om Amerika te bereiken en zo hun droom te verwezenlijken?

'Ik was heerlijk op reis in dit boek. Er is een mysterie. En enge mensen. En lieve mensen. En mensen van wie ik dacht dat ze eng waren maar dat niet blijken te zijn.

Of was het nou andersom? Geweldig boek!

– Sebastiaan Brussee, www.desebastian.nl

Check hieronder
de boektrailer!

